

služební výlohy. Takovým dosavadním předpisem je mezi jinými též předpis § 58, odst. 2 služ. pragm. státně-zaměstnanecké, podle něhož řídí se nárok na normální diety na náhradu cestovních a substitučních výloh při služebním upotřebení mimo služební místo »podle předpisů o tom vydaných«. Předpisy těmito, jimž, pokud pocházejí z doby před převratem, zachována byla platnost i na území republiky Československé zákonem z 28. října 1918, č. 11 Sb. z. a n., sluší pak rozuměti — jak nss. již vícekrát vyslovil (srov. na př. Boh. A 4066/24, 9868/32 a j.), nejen zákony a nařízení v technickém slova smyslu, nýbrž i pouhé výnosy. Podle toho by tedy nejen usnesení vlády, ale i pouhý ministerský výnos mohl založiti nároky stát. zaměstnance, ovšem v předpokladu, že neruší se tím nároky, založené normou (předpisem) silnější (srovn. cit. již nález Boh. A 9868/32). Leč tu dlužno především uvážiti, že § 206 P. Z. mluví o »dosavadních předpisech« měl zřejmě na mysli jen předpisy vydané do doby jeho účinnosti, ježto zásadně v § 214 ruší výslovně § 58, odst. 2 služ. pragm. Stanoví-li pak § 147 P. Z., že nároky státních zaměstnanců toho druhu »upraví se vládním nařízením«, plyne z toho, že za účinnosti P. Z. nelze nároky takové upravovati jinak než cestou vládního nařízení, resp. po dobu účinnosti § 25 zák. č. 204/1932 Sb. cestou vládního usnesení, a je pak úprava taková pouhým ministerským výnosem nepřijatelná, resp. nemohla by ani tehdy, kdyby proti dosavadním předpisům byla příznivější, založiti pro státního zaměstnance stihatelného nároku.

Výnos ministerstva vnitřní ze dne 16. května 1935, č. B-5360-4/V-35 nemá podle svého obsahu také ani povahu pouhého provedení některého dosavadního předpisu o paušalování cestovních výloh a také se na žádný takový předpis neodvolává.

Jestliže pak v daném případě byly uplatňovány podáním cestovních účtů zřejmě nároky na náhradu služebních výloh, tedy ty, o nichž mluví § 147 P. Z. a § 58, odst. 2 služební pragmatiky, nemohl žalovaný úřad posuzovati tvrzené nároky s hlediska pouhého výnosu ministerstva vnitřní, vydaného teprve po účinnosti P. Z., když taková úprava po této době, pokud dosavadní nároky zkracuje, odporuje zákonu a v opačném případě opět není vůbec schopna stihatelné nároky založiti.

Nález ze dne 17. října 1938, č. 6582/35-8.

Volné úvaze při rozhodování podle § 6 známky novely z roku 1895, jakým podílem a obnosem případnou účastníkům k tíži útraty řízení a právního zastoupení, jsou určeny meze dané účelem zákona a podstatou věci.

Předpis § 6 známkové novely z roku 1895 stanoví v odst. 1. toto: Ve sporech o existenci známkového práva má ministr obchodu podle volného uvážení stanoviti, jakým podílem a obnosem případnou účastníkům k tíži útraty řízení a právního zastoupení.

Z podaného doslovu zákona plyne, že tu zákon dává zásadně stranám ve známkovém sporu nárok na přisouzení útrat řízení a právního zastoupení, že však ponechává ministru obchodu, aby volně uvážil toliko jejich výši, případně podíl, jakým je mají strany nésti. Kdy strana má zásadní nárok na přisouzení útrat známkového sporu vůbec nebo aspoň jejich dílu, zákon nestanoví, a nutno proto míti za to, že vycházel z obecného právního nazírání, že — pokud ve sporu mezi stranami zákon vůbec uznává zásadní nárok na přisouzení útrat — má strana plně zvítězivší nárok na přisouzení nutných útrat i útrat vzniklých hájením nebo dobýváním svého práva, zvítězí-li pak částečně, alespoň na přisouzení poměrné jejich části, ovšem za všech okolností jen tehdy, uplatní-li nárok ten. Na tomto stanovisku stál v zásadě i tento soud, vyslovil-li v nálezu Boh. A 7068, že, obrací-li se strana proti výroku ministra obchodu o útratách známkového sporu, náleží jí, aby uvedla, které z likvidovaných, jí však nepřisouzených položek byly k obhájení jejich práv nutny, a uvedla skutkové okolnosti, o které toto své tvrzení ohledně každé z požadovaných položek opírá.

Dává-li však — jak řečeno — zákon do volné úvahy ministra obchodu rozhodnutí o výši nákladů vynaložených stranou na jednotlivé procesní úkony případně určení podílu, resp. poměru, v jakém má strana částečně podlehnuvší přispěti straně částečně zvítězivší na úhradu nutných nákladů sporu, neznamená toto prostě libovůli, nýbrž jde i tu o výkon moci úřední, jež se může pohybovati toliko v mezích daných účelem zákona a podstatou věci (Boh. A 1682, 1747 a j.).

Tvrdí-li tedy strana, že ministr při své úvaze o povinnosti k náhradě jejich překročil uvedené meze volné úvahy, pak se ovšem může dovolávati revise jeho rozhodnutí i po této stránce před tímto soudem.

Nález ze dne 24. října 1938, č. 1486/36-8.

Presumpce souhlasu ve smyslu § 82 čes. vod. zák. neplatí, jde-li o otázku vzniku dobrovolného členství ve vodním družstvu.

Na sporu byla otázka vzniku dobrovolného členství ve vodním družstvu. Pro posouzení této otázky je okolnost, že vyhláška o řízení hlasovacím nebo vodoprávním byla řádně uveřejněna, zcela irrelevantní, ježto vodní zákon s uveřejněním vyhlášky o řízení hlasovacím a vodoprávním žádnou praesumpci souhlasu majitelů dotyčných pozemků se členstvím ve vodním družstvu nespojuje. Naopak, pokud jde o řízení hlasovací, stanoví § 92 čes. v. z., že ti, kdož určitě nebo vůbec se neprojeví, mají se počítati k nesvolujícím. Vyhláška o řízení vodoprávním pak může jeviti toliko účinky v § 82, resp. 83 čes. v. z. stanovené, nemá však žádných účinků na členství ve vodním družstvu, které jest upraveno předpisy zvláštními (§§ 53, 54 a násl., 92 a násl.).

Nález ze dne 26. října 1938, č. 6257/35-3.